

Bij de Sawags

*Verschenen in de serie
De Getrouwen van Ro`eh*

- 1. Ben Tseddeq*
- 2. Bij de Sawags*

Bij de Sawags

*De Getrouwen van Ro`eh
(deel 2)*

Henk van de Weg

Schrijver: Henk van de Weg

Coverontwerp: Henk van de Weg met gebruik van beelden van Sinnesreich (textuur) en TheDigitalArtist (slang), beiden via pixabay

Tekening plattegronden: Richard van de Weg

ISBN: 9789403602677

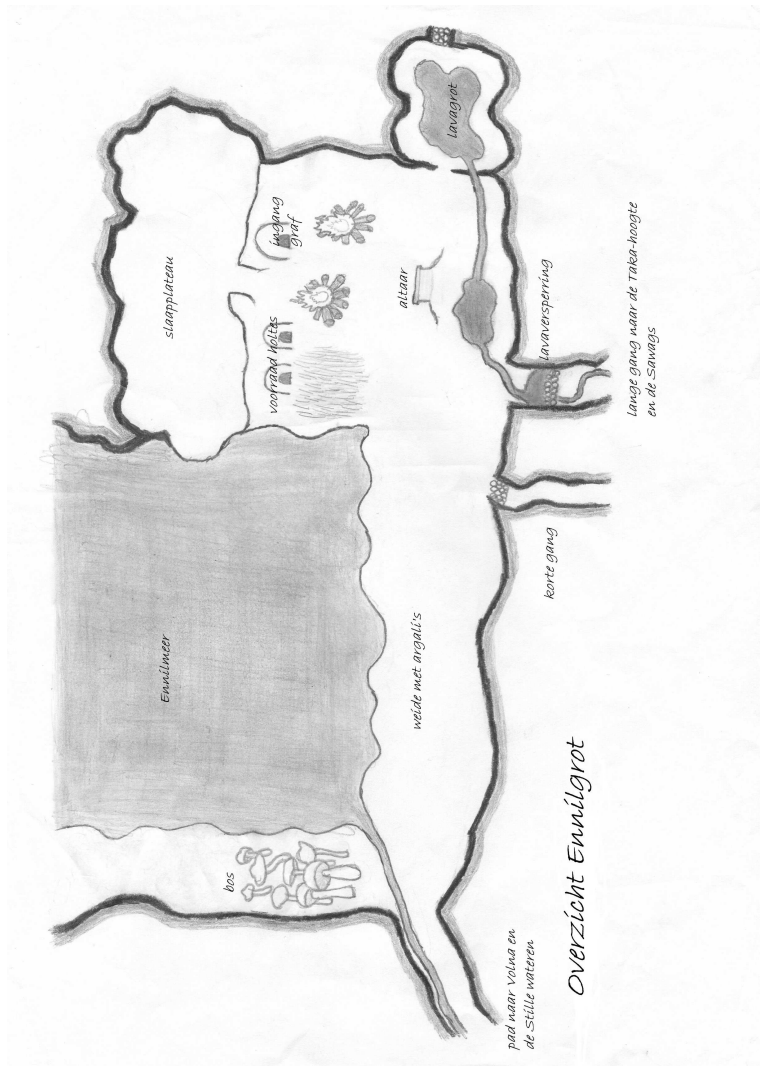
© 2020 Henk van de Weg

www.degetrouwenvanroeh.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze, zonder toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: Een boodschap van Ro`eh	8
Hoofdstuk 2: Het vertrek	23
Hoofdstuk 3: Reisgenoten	37
Hoofdstuk 4: De lege grot	52
Hoofdstuk 5: De familie van Zerh	66
Hoofdstuk 6: Rafnar	79
Hoofdstuk 7: De jacht op de cervyrs	95
Hoofdstuk 8: De terugtocht	109
Hoofdstuk 9: Een onwaarschijnlijke keuze	123
Hoofdstuk 10: Een gesprek afgeluisterd	140
Hoofdstuk 11: Een vraag aan Yelja	154
Hoofdstuk 12: De mornaghs grijpen in	167
Hoofdstuk 13: Het begin van een oplossing	181
Hoofdstuk 14: De man van de mornaghs	196
Hoofdstuk 15: De overwinning	208
Hoofdstuk 16: De strijd in de Afarnaholte	222
Hoofdstuk 17: Afgesloten	234

Hoofdstuk 1

Een boodschap van Ro`eh

Niets. Akni's ogen gleden door de hele grot. De lavagrot die zoveel herinneringen opriep. De plek waar de gemeenschap een hoge tijd geleden bijna haar einde had gevonden. Maar Akni kwam niet voor herinneringen.

“Ro`eh! Toon uzelf!”

De woorden kaatsten tegen de kale wanden en stierven weg in de stilte.

Akni knarsetandde. Er was geen tijd meer om af te wachten. Dat had hij lang genoeg gedaan sinds zijn weigering om zijn Ben Tseddeq af te ronden. Nimren had alles veranderd.

Met een grom probeerde Akni de gedachte aan Nimren weg te duwen. Nog een keer tuurde hij door de hele lavagrot. Hopend op een teken, een stem, een verschijning... Op iets, in ieder geval.

Maar het enige dat bewoog was de gloeiende lava in het meer. Dat stroomde langzaam naar de Ennilgrot. De geur van olie hing nog in de lucht. De olie die verschillende Tseddeqs het leven had gekost, een hoge tijd geleden. Na die verschrikkelijke gebeurtenissen was de vloeistof vanuit de oude gang opgehouden met stromen. Het was een geluk dat de olie het lavameer in het midden van de grot niet had bereikt, anders was er één grote vuurzee ontstaan. Nadat de mornaghs verslagen waren, hadden de wijzen en de hoofden

besloten om het gat weer dicht te stoppen, om te voorkomen dat de olie alsnog in de lava terecht zou komen. Nooit meer zouden de Getrouwen via die weg proberen om Bovenarde te bereiken. Helaas drong de stank van deze gevaarlijke vloeistof nog steeds tussen de stenen door.

De geur prikkelde zijn neus en hij voelde een niesbui opkomen. Geërgerd schudde hij zijn hoofd. "Ro`eh, als u zich niet wilt laten zien, dan bekijkt u het maar."

Hij zou nooit bij de gemeenschap horen. Hier had hij niets meer te zoeken. Met ferme stappen liep hij naar de uitgang van de grot die uitkwam in de Ennilgrot.

Toen hij door de opening stapte, liep hij bijna tegen iemand op. Hij schrok en deed een stap terug.

"Akni!" zei de ander, blijkbaar evenzeer verrast.

Akni fronste zijn wenkbrauwen. Mellom. Eén van de drie overgebleven wijzen, de leiders van de gemeenschap. De man, die hem had tegengehouden toen hij Kach wilde helpen en die hem ook bijna had tegengehouden om Geweyi te redden. Akni had zich losgerukt en was de mornaghs tegemoet gerend. Mede daardoor was Geweyi blijven leven en de strijd die er op volgde leidde tot de dood van de grootste mornagh. Dat bracht de overwinning. De gebeurtenissen van toen zorgden ervoor dat Akni altijd een bepaald soort irritatie voelde bij het zien van Mellom. Ergens onterecht, want Kach was niet meer te redden en het feit dat Geweyi wel gered was, was een groot wonder.

Melloms gezicht toonde een zweem van een glimlach. "Akni, je liet me schrikken. Maar eigenlijk komt het wel

goed uit want ik was toch al van plan om een keer met je te spreken.”

Akni klemde zijn kaken op elkaar om niet tegen de wijze uit te vallen.

“Ik heb lang nagedacht over je keuze om je Ben Tseddeq te weigeren,” begon Mellom, “en ik zou je willen vragen om het toch te doen.”

“U weet waarom ik geweigerd heb,” antwoordde Akni stug.

De wijze legde zijn handen op Akni’s schouders en keek hem diep in de ogen. “Natuurlijk weet ik dat,” zei hij. “Maar je hebt ook gemerkt dat het problemen geeft in de gemeenschap. Zeker nu Nimren...”

“Zwijg over Nimren,” barstte Akni uit en deed bruusk een stap achteruit zodat Melloms handen zijn schouders moesten loslaten. “Ro`eh moet zich eerst maar eens aan mij laten zien!”

Mellom schudde zijn hoofd. “Jongen, we hebben je nodig. Besef dat goed. Je hebt bewezen wat je waard bent. De gemeenschap wil jou er graag bij hebben.”

Akni gromde. “U was de eerste die mijn Ben Tseddeq afwees, en nu wilt u mij er toch bij hebben?”

“Dat was in het begin, Akni. Na de strijd tegen de mornaghs heb ik, en wat belangrijker is, de complete Chokmah ‘ja’ gezegd tegen jouw Ben Tseddeq. Je weigert nu al een hoge tijd lang een beslissing te nemen en dat kan niet doorgaan, zelfs als Nimren er niet was geweest.”

De jongen maakte een afwerend gebaar. “Ik blijf bij mijn standpunt,” zei hij.

Even bleef de wijze nog staan, alsof hij naar nieuwe woorden of argumenten zocht om Akni te overtuigen.

Uiteindelijk schudde hij nog een keer het hoofd. “Hier komen problemen van, dat weet je.” Toen draaide hij zich om en liep weg.

Met de armen over elkaar geslagen keek Akni hem na.

Korte tijd later liep Akni tussen de vuren door. Het werkgetijde was voorbij en alle Tseddeqs zaten te eten, voordat ze zouden gaan slapen.

“Zouden de mornaghs terugkomen?” hoorde hij iemand vragen. “Of zou ons nog iets ergers overkomen?”

Onwillekeurig bleef hij staan om te luisteren. Deze vraag gonsde al een aantal werkgetijden door de hele gemeenschap.

“We moeten bij Ro`eh blijven, dan is er niets aan de hand,” antwoordde een ander. De woorden werden haastig uitgesproken. De spreker wilde duidelijk zichzelf geruststellen.

“Ja, maar misschien waren de gebeurtenissen van de vorige hoge tijd een waarschuwing voor ons,” bracht een derde naar voren.

“Zo heeft Geweyi het toen niet gezegd! Ze waren tegenstanders van de Almachtige, niet het werktuig van zijn straf voor ons.”

“Geweyi heeft nu nog niets gezegd. Een nieuwe ramp overleven we niet als gemeenschap!”

Toen viel het oog van de laatste spreker op Akni, die direct wenste dat hij niet was blijven staan. “Iedereen moet voor Ro`eh kiezen,” mompelde de man.

De anderen rond het vuur keken nu ook naar Akni. Er viel een stilzwijgen.

Akni beet op zijn lip en wendde zich af. Het was dat hij nog moest eten, anders was hij het liefst ver weg gekropen in een donkere hoek van de grot.

Zijn ouders zaten aan de rand van de gemeenschap, dichtbij het Ennilmeer. Zijn moeder gaf hem een koek van graan, die hij zwijgend op at. Hristl was gaan spelen met een ander meisje. Akni was er blij om. Dan zat zijn zusje niet steeds zijn aandacht te vragen.

Zijn ouders deden niet veel pogingen om een gesprek met hem te beginnen. Alles wat ze konden zeggen, was in de afgelopen tijd allang gezegd.

Akni's gedachten gingen terug naar de verschrikkelijke gebeurtenissen van een hoge tijd geleden. Hij, toen bijna zestien hoge tijden oud, was op weg om zijn Ben Tseddeq te voltooien, zodat hij als volwassene mee zou tellen in de gemeenschap van de Getrouwen van Ro`eh. Toen was er een grote monsterkreeft gekomen. In het gevecht had hij de diamant verloren, die hij nodig had voor zijn Ben Tseddeq. De Chokmah, met Mellom voorop, had vervolgens geweigerd om hem te accepteren als volwassene. Er volgde een strijd van de Getrouwen tegen de kreeften, die de naam mornaghs kregen. Twee wijzen, Kach en Finri, vonden de dood, hoewel later zou blijken dat Finri niet door de mornaghs, maar door Orom, iemand van de gemeenschap zelf, was vermoord. Bijna gingen de Tseddeqs ten onder. Op het laatste moment leek Geweyi zich op te offeren, maar in het cruciale gevecht werd de grootste en agressiefste mornagh in de lava gedreven, waar het omkwam. De rest van de kreeften vertrok en ze waren sinds die tijd

niet meer gezien. Akni had een belangrijke rol gespeeld bij de redding van Geweyi. Daarom wilde de Chokmah zijn Ben Tseddeq nu wel goedkeuren en hem als volwaardig lid van de Getrouwen van Ro`eh verwelkomen. Bovendien bleek dat zijn diamant gevonden was door Tern, en zo kon hij alsnog met het verplichte juweel voor de Tseddeqs verschijnen. Door alles heen was hij echter gaan twifelen aan Ro`eh. Bestond de Almachtige? Wie was hij precies? Hij had ontdekt dat er veel verschillende meningen over Ro`eh bestonden in de gemeenschap. Welke was waar? Daarnaast had hij vragen waarom de Almachtige niet had geholpen in sommige situaties, zoals bij de dood van Rysomh. Als hij niet wist wie Ro`eh was, wist hij ook niet wat het in diepste wezen betekende om een Getrouwe van Ro`eh te zijn. Vandaar zijn besluit om voorlopig zijn Ben Tseddeq te weigeren en eerst achter de waarheid over de Schepper te komen. Met forse aarzeling hadden de Getrouwen dat geaccepteerd, maar ergens wrong het wel. Hij mocht na veel discussie deelnemen aan het werk en het gemeenschapsleven. Zes werkgetijden geleden was Nimren ineens opgestaan en sindsdien kwam de discussie in alle hevigheid weer naar voren.

Akni gromde in zichzelf. Als hij in die tussentijd nou maar iets van Ro`eh had gemerkt, maar nee. Ro`eh bleef even vaag en onvindbaar als altijd.

Nu was er geen tijd meer om te zoeken. De huidige situatie vroeg om een beslissing: aan de ene kant kon hij alsnog zijn Ben Tseddeq doen en zich voegen naar de gemeenschap. Dat was het makkelijkst, maar dan moest hij alle vragen over Ro`eh vergeten en doen alsof hij

hem volgde. Aan de andere kant kon hij blijven weigeren. In dat geval was hij bijna gedwongen om de Ennil-gemeenschap te verlaten. Waar kon hij dan naartoe? Niet naar de Volna-gemeenschap want daar kwam hij dezelfde problematiek tegen. Richting de Taka-hoogte ging ook niet. Ergens moesten de mornaghs nog zwerven en waar kon hij daar eten vinden? Er was eigenlijk maar één mogelijkheid: de stille wateren, halverwege de weg tussen de Ennil-gemeenschap en de Volna-gemeenschap. Daar was water en vis, daar kon hij blijven leven. Maar wilde hij dat echt? Hij staaarde in de vlammen. Zo bleef hij heel lang zitten, niet reagerend op de vraag van zijn ouders om mee te gaan naar het slaapplateau. Terwijl iedereen wegliep, zat Akni nog steeds met zijn ogen gericht op het vuur dat langzaam uitdoofde. Hij bleef met de duisternis achter.

Hoe lang hij daar gezeten had, wist hij niet. Hij voelde zijn spieren stram worden, daarom stond hij op en rekte zich uit. Van slapen kwam toch niets. De Ennilgrot lag als een grote lege ruimte voor hem. Twee vuren smeulden nog een beetje, de rest was uit. Het enige licht werd voortgebracht door de lavastroom die uit de lavagrot kwam en langzaam naar de lange gang bewoog om daarin te verdwijnen. Akni kon het vanaf deze plek niet zien, maar daar bij het begin van de lange gang stond een wachter van de Getrouwen om te waarschuwen als de mornaghs onverwachts weer op zouden duiken. Een taak om bij in slaap te vallen, wist hij, want die beesten lieten zich niet meer zien en de waakzaamheid verslaptte. Hoewel... de woorden van

Nimren hadden de angst weer laten ontwaken, en daarmee de alertheid van de wachters.

Toen viel zijn oog op een eenzame gestalte die blijkbaar ook achter gebleven was. Hij had hem eerst niet gezien omdat de grot zo donker was. De gestalte kwam overeind en kwam langzaam zijn kant op. Akni wilde geen gesprek en vroeg zich af of hij stiekem zou proberen weg te sluipen. Hij merkte al vlug dat de naderende persoon niet rechtstreeks naar hem toe liep, maar hem op korte afstand zou passeren. Snel ging Akni weer zitten. Als hij zich niet meer bewoog, zou de ander hem misschien niet zien. De man liep wat krom en Akni herkende hem. Geweyi, de oude ziener. De grijsaard liep hem voorbij en bleef twintig passen verder staan, bij de rand van het meer. De man tuurde over het water in de verte. Hij legde zijn arm op een groot rotsblok en leunde erop, alsof hij houvast nodig had.

Akni moest terugdenken aan het laatste gevecht met de mornaghs. De naakte gestalte van de ziener, zwaaiend met zijn brandende kleed, vastberaden om de strijd aan te gaan. Nu oogde hij broos. Het kon schijn zijn, maar het leek of de oude leider krommer stond dan ooit tevoren.

“Ik weet het niet, ik weet het niet.” De ziener sprak niet hard, maar door de stilte om hen heen kon Akni het toch verstaan. “Ro`eh, wat wilt u? Wat is verstandig?” Daarna zweeg hij, in gedachten verzonken. Zo bleef hij een poosje staan.

Toen keerde de wijze zich om, mompelde nog een keer: “ik weet het niet” en sjokte langzaam weg richting het slaapplateau.

Akni bleef onopgemerkt achter.

Het rustgetijde had geen rust gebracht. Het nieuwe werkgetijde brak onverbiddelijk aan met alle verplichtingen die daarbij hoorden. Moe en lusteloos nam hij de vis aan van zijn moeder, die hem bezorgd aankeek, maar gelukkig niets zei. Hij at en besloot dat hij zijn werkzaamheden maar moest oppakken. Hij moest zorgen dat de kritische blikken van de Getrouwen niet nog kritischer werden.

Hij stond op en liep naar het gedeelte waar het graan werd verwerkt. Onderweg kwam hij langs een plek waar een aantal vrouwen bezig waren met het schoonmaken van argalihuiden. Hij hield zijn hoofd gebogen om geen oogcontact te hoeven maken.

“Waarom doe jij je Ben Tseddeq niet?”

Colinna stond pal voor hem, armen over elkaar. Haar ogen, meestal zo mooi en diep, spotten nu vuur.

Akni schrok. Hij was vergeten dat zij hier werkte. Een korte blik opzij leerde dat de andere vrouwen verder gingen met hun werk, maar ongetwijfeld luisterden ze stiekem mee. Slechts eentje keek duidelijk hun kant op. Het was Mylian, de vrouw van Mellom. Haar gezicht verried niet wat ze dacht.

Toen keerde hij zich naar Colinna. Hij zuchtte een keer. “Dat weet je,” zei hij zwakjes, terwijl hij onwillekeurig zijn ogen sloot.

“Je bent gek!” beet ze hem toe. “Jij kunt gewoon Getrouwe worden en dan kletst niemand meer over jou. Ik weet wel dat sommigen zich af vragen of Nimren echt een ziener is en of we dit serieus moeten nemen, maar als jij je Ben Tseddeq doet, maakt het voor jou niets uit. Dan ben jij van al het gezeur af.”

Akni haalde de schouders op en wenste zich heel ver weg.

“Wat maak jij het moeilijk voor jezelf!” Haar stem sloeg bijna over. “Niet alleen voor jezelf. Zie je dan niet hoe je ouders er onder lijden? Wat wou je anders doen? Ons verlaten? Als je het maar niet waagt!” Haar wijsvinger kwam dreigend naar voren tot vlak voor zijn ogen.

Akni schuifelde iets achteruit. “Ik zal erover nadenken,” wist hij uit te brengen.

“Jij moet niet nadenken, jij moet gewoon doen!” Ze hief haar armen wijd omhoog in een radeloos gebaar. “Hopeloos ben je. Een hopeloos geval. Wat moet ik met je?”

Dat vroeg Akni zich zelf ook af.

Even later kwam hij bij zijn werk waar Dalom al bezig was. Colinna had zich weer afgewend toen hij niet reageerde, maar ze foeterde wel door. Akni was snel doorgelopen, weg van het meisje dat hem vaak had bekoord met haar donkere ogen, maar waar hij nu niets op wist te zeggen. Haar woorden weergalmden nog in zijn hoofd.

Hij greep een stel halmen om de graankorrels er uit te halen, in de hoop Colinna uit zijn gedachten te zetten. Het werk bij het graan was zijn gewone werkzaamheid. Hij had er de voorkeur voor uitgesproken omdat zijn vriend Dalom er ook werkte. Hij moest uiteraard wel iets doen voor de gemeenschap, ook was hij officieel geen Getrouwe geworden. De wijzen hadden het goedgekeurd, en zo was hij hier sinds de vorige hoge tijd aan de slag gegaan.

“Het kan helemaal niet om jou gaan.”

De woorden van Dalom klonken scherp, maar wel met een besliste toon.

Akni legde het graan neer. “Wat bedoel je?” vroeg hij.

Het was op dit moment de lage tijd. Voor een nieuwe oogst moest men weer wachten tot het water in het Ennilmeer hoog genoeg was. In de hoge tijd stroomde er veel water via de waterval in het Ennilmeer, waardoor het wateroppervlak steeg en het meer op sommige plekken overstroomde. Die overstroming zorgde ervoor dat de grond waar het graan groeide water kreeg voor de planten. Tijdens de lage tijd verwerkte men het graan tot meel, brood en koeken. De oude verhalen gaven aan dat men de hoge tijd en de lage tijd samen een jaar noemde op Bovenaarde, maar niemand van de Getrouwen wist of dit echt zo was. De Bovenaarde was de plaats waar de Getrouwen oorspronkelijk vandaan kwamen, op de vlucht voor tegenstanders van Ro`eh, althans zo werd het verteld. Dat was echter al zo verschrikkelijk lang geleden dat niemand kon nagaan of die verhalen klopten. Het bestaan van Bovenaarde was voor veel mensen een vraagteken, laat staan de tijdmeting. De huidige Tseddeqs kenden niets anders dan de grotten van Onderaarde.

De beide jongens waren nu bezig met het verwijderen van het kaf van de graankorrels als voorbereiding op het verdere werk.

“Het is simpel,” zei Dalom. “Nimren heeft jouw naam niet genoemd. Als hij echt een visioen van Ro`eh heeft gehad, en ik zeg met nadruk: ‘als’, dan hoeft hij het nog niet over jou te hebben. Hij sprak in het algemeen over iedereen die niet oprecht was in het volgen van Ro`eh.

Er zijn veel Tseddeqs die vragen hebben over de Almachtige, die nauwelijks geloven. Die zouden moeten veranderen.”

Akni zweeg.

“Maar nee,” ging zijn vriend verder. “Ze kijken naar jou, anders moeten zij toegeven hoe het is. Het is makkelijker voor hen om jou de schuld te geven, zodat ze niet over zichzelf hoeven na te denken.”

“Mellom heeft me het vorige werkgetijde nog proberen over te halen om mijn Ben Tseddeq te doen.”

“En je weigerde weer, zeker? Jij bent tenminste oprecht in je zoektocht. Dat weet Ro`eh best.”

Akni keek naar hem op. “Oh ja, weet hij dat best? Waarom toont hij zichzelf dan niet?”

Dalom haalde hulpeloos zijn schouders op. “Hoe moet ik dat weten? Ik ben Ro`eh niet!” Toen ging zijn vriend verder: “Het heeft geen zin om een Tseddeq te worden als de rest van de gemeenschap hetzelfde blijft. Er zou alleen een halfslachtig lid bij komen. Zou Ro`eh daar plezier in hebben?” Dalom schudde het hoofd om zijn woorden te onderstrepen.

Akni keek hem een poosje strak aan.

Toen pakte hij de halmen weer op, terwijl hij de woorden van zijn vriend op zich liet werken. Hij zou hier met iemand over door moeten spreken. Falana misschien, of Geweyi. Nee, op dit moment niet Geweyi. Er kwam een andere naam in hem boven. Qwin.

Na afloop van het werkgetijde zocht Akni de blinde op. Hij had snel wat eten gehaald bij zijn ouders, waarna hij direct verder ging. Hij had Yelja bij haar ouders zien

zitten en hij wilde Qwin spreken voordat zij, zoals gebruikelijk, haar oom opzocht.

Hij vond de man op zijn vertrouwde plek bij de rotswand.

Qwin hief zijn hoofd omhoog toen hij naderde. "Akni," zei hij. Het klonk als een vaststelling van een feit.

Akni glimlachte. Vroeger had hij zich verbaasd dat de blinde aan het geluid hoorde wie er bij hem kwam. Nu keek hij er niet meer van op. "Ja, ik ben het," bevestigde hij. Hij ging erbij zitten.

"Wat kom je doen, Akni? Kijken of ik het met de critici eens ben?"

Akni lachte wat harder. "Nee." Hij wist dat de blinde al doorhad waarom hij gekomen was.

"Veel kan ik niet doen," ging Qwin verder. "Ik kan je hooguit je diamant teruggeven..." hier stopte hij even, "maar ik vermoed dat je dat nog steeds niet wilt."

"Klopt," zei de jongen. De diamant had hij nodig gehad voor het voltooiën van zijn Ben Tseddeq, maar hij had het aan Qwin in bewaring gegeven.

"Dat komt goed uit, want ik heb het niet bij me," zei Qwin op luchtige toon. "Wat kom je dan wel doen, want het zal geen gezelligheidsbezoek zijn."

"Nee." Akni wreef even over zijn kin voordat hij verder ging. "Qwin, ik weet niet wat ik moet doen. Ik wacht al heel lang op een teken van Ro`eh. Dat komt niet, maar via Nimren word ik wel min of meer gedwongen om vóór Ro`eh te kiezen." Hij knarsetandde. "Terwijl veel mensen amper in Ro`eh geloven. De Tseddeqs zouden niet mij, maar zichzelf moeten afvragen of ze Getrouwen zijn."

Qwin ging niet in op zijn tandenknarsen, hoewel Akni zeker wist dat hij het gehoord moest hebben. “Akni, dat is inderdaad het probleem. De woorden van Nimren zijn voor iedereen bedoeld, voor zover ik kan beoordelen, maar velen zijn bang om de consequenties te trekken. Ze zoeken een uitweg...”

“... en ik ben het aangewezen slachtoffer omdat ik niet openlijk kies,” vulde Akni bitter aan.

Toen ging hij over op iets anders. “Geloof jij dat Nimren echt een visioen van Ro`eh heeft gehad?”

“Dat kan ik niet bepalen. De Chokmah meent van wel. Geweyi is degene uit ervaring weet hoe Ro`eh communiceert. Als hij en de rest van de Chokmah beamen dat het klopt, wie ben ik of jij dan om het tegendeel te zeggen. Trouwens, Geweyi hoopt al heel lang op de komst van een nieuwe ziener.”

Dat laatste wist Akni nog uit vorige gesprekken met de oude leider. Tegelijkertijd zweefde hem het beeld voor ogen van de twijfelende ziener, die hij afgelopen slaaperperiode bij het meer had zien staan.

“Maar waarom Nimren? Ik zoek al een hoge tijd naar Ro`eh en hoor niks. Nimren heeft nog nooit laten blijken dat hij naar Ro`eh zoekt, en hij krijgt blijkbaar ineens wel een boodschap!”

Nu was het Qwins beurt om te lachen. “Ik bespeur jaloezie, geloof ik.”

Akni gromde. Om niet verder na te hoeven denken over Qwins opmerking zei hij: “Ik zou verwachten dat Ro`eh een oudere wijze man kiezen als nieuwe ziener. Niet zo’n jonge vent, die nog nooit iets opvallends heeft gedaan voor de gemeenschap.”

“Jong? Hij is in ieder geval ouder dan jij,” was de droge reactie van de blinde. “Ik geloof dat hij tweeëntwintig hoge tijden oud is, en jij? Zeventien?”

Akni keek boos naar de grond, maar hij zweeg.

“Ro`eh bepaalt wie hij kiest, dat doen wij niet,” ging Qwin door.

Hij wilde nog meer zeggen, maar een harde kreet uit de gemeenschap deed hen opschrikken.

Akni keek naar het midden van de grot. Iemand stond op een lichte verhoging met de armen omhoog geheven. Hij zag een paar Tseddeqs direct naar de persoon toelopen.

“Nimren,” zei de blinde.

Diep van binnen slaakte Akni een hartgrondige verwensing. Een nieuwe boodschap, dat kon niet anders.

Hoofdstuk 2

Het vertrek

Het was een korte boodschap geweest die Nimren de eerste keer had gehad. Hij had iedereen middenin de slaap wakker gemaakt met zijn geschreeuw. De wijzen hadden apart met hem gepraat en vervolgens met de hoofden samen overlegd in het groot Chokmah.

Dit was wat Nimren hen vertelde en later tegen de hele gemeenschap uitsprak over dat eerste visioen: “Ik zag onze grot, de Ennilgrot. Er lagen overal lavastenen. Sommigen waren uitgedoofd, anderen brandden nog. Ik beseftte: dat zijn wij, de mensen van onze gemeenschap. Toen verscheen er een enorm groot licht bovenin het gewelf. Dat licht riep de lavastenen toe: ‘word wakker! Ga branden! Kies voor mij!’ De stem was ontzettend krachtig, ik heb nog nooit zoiets gehoord. De lavastenen bleven onveranderlijk liggen. Toen wendde het licht zich tot mij. Ik voelde warmte door me heen trekken totdat het leek alsof ik zelf in brand stond. ‘Nimren, vertel wat je ziet. Maak hen weer echte Getrouwen van mij.’ Ik stond verstijfd. ‘Maar als ze niet luisteren?’ ‘Kijk,’ zei de stem. Ik keek en zag een enorm beest de grot inkomen. Zo groot dat zijn kop nog maar net onder het grote licht doorging. Met zijn bek greep hij een uitgebluste steen en slingerde die in het meer. Toen schrok ik wakker. Het drong tot me door dat dit de boodschap van Ro`eh was.”

Geweyi bevestigde dat dit één van de manieren was zoals Ro`eh kon spreken en de wijzen geloofden daarom in dit visioen. “We hebben bovendien geen reden om te twifelen aan Nimrens oprechtheid,” voegde Mellom er aan toe.

Hiermee begon de onrust onder de Tseddeqs en de discussie over Akni.

Nu had Nimren een nieuw visioen gehad. Akni was somber. Het zou hem verbazen als het dit keer over een totaal ander onderwerp ging.

“Getrouwen van Ro`eh, Tseddeqs van de Ennil-gemeenschap, jullie hebben natuurlijk al begrepen dat Nimren een nieuwe boodschap van de Almachtige heeft gekregen.”

Tot Akni's verbazing was het Mellom die de bespreking leidde in plaats van Geweyi. Geweyi stond met halfgesloten ogen aan de zijkant en maakte een wat afwezige indruk. Awanu, de derde wijze, bevond zich aan de andere kant van Mellom. De plaatsen van Kach en Finri waren tot nu toe niet vervangen, zodat de wijzen nog steeds met zijn drieën waren. Van de hoofden, die de wijzen ondersteunden, was Rysomh, de vader van Dalom, ook gesneuveld bij de aanvallen van de mornaghs. Zijn opengevallen plek was ook nog niet opgevuld. Hetzelfde gold voor de positie van Orom, het hoofd. Die was gevlucht nadat ontdekt was dat hij Finri had vermoord. Van Orom was nooit meer iets vernomen.

De wijzen hadden de hele gemeenschap bijeen geroepen bij het altaar. Akni wilde eerst blijven zitten bij de rotswand, maar toen Qwin vroeg of Akni hem bij

de hand wilde leiden naar de bespreking toe, ging hij toch mee. Hij kon geen goed argument vinden om de blinde zijn hulp te weigeren. Dus zaten ze samen bij de gemeenschap. Yelja was naast hen komen zitten.

“Ik zal er geen lang verhaal van maken,” ging Mellom verder. “Nimren kan het beter zelf vertellen.” Hij wenkte de jonge man.

Nimren stapte naar voren en plukte aan zijn lip. Zijn ogen schoten heen en weer over de mensen die voor hem stonden. “Beste mensen,” begon hij met een wat trillende stem. Hij slikte een keer. “Wat ik zag, was ongeveer het zelfde als de vorige keer. Ik zag opnieuw de lavastenen. Toen liet het grote licht bovenin het gewelf een grote straal op één steen vallen. Ik bekeek de steen extra goed en ik zag een verschil met de rest. Sommige stenen waren uitgedoofd, maar van deze kon je heel goed zien dat hij nooit was aangestoken. De stem zei: ‘zeg de steen dat hij nu moet vlammen. Zo niet dan moeten de andere stenen ingrijpen. Als deze niet brandt, zullen meer stenen verkillen. Het dier dat je de vorige keer zag, zal dan alle stenen aanvallen.’ Toen was het visioen over.” Naarmate hij vorderde werd zijn stem krachtiger. De jongen spreidde zijn armen uit. “We moeten wat doen, we moeten ingrijpen. Nu, nu het nog niet te laat is.”

Akni sloot zijn ogen. Bij de woorden “nooit aangestoken” wist hij wie hier bedoeld werd.

Even bleef het stil in de menigte.

“Nooit!” kwam er toen ineens als felle reactie. “Ik weet wie je bedoelt, maar dat is onterecht!”

Akni hoorde verbaasd gemompel om zich heen. “Het is Mylian,” ging het door de rijen heen.